

Sygnatura akt XI GC 446/16

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

S., dnia 13 października 2016 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie XI Wydział Gospodarczy w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Jakub Idziorek

Protokolant: Wiktoria Skulska

po rozpoznaniu w dniu 13 października 2016 r. w Szczecinie

sprawy z powództwa D. Z.

przeciwko K. B.

- o zapłatę

I. zasądza od pozwanego K. B. na rzecz powoda D. Z. kwotę 641,29 zł (sześćset czterdzieści jeden zł dwadzieścia dziewięć gr) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, a od dnia 1 stycznia 2016 roku za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia 8 marca 2014 r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od K. B. na rzecz powoda D. Z. kwotę 284,90 zł (dwieście osiemdziesiąt cztery zł dziewięćdziesiąt gr) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt XI GC 446/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 27 stycznia 2016 roku powód D. Z. wniósł w elektronicznym postępowaniu upominawczym o zasądzenie od K. B. kwoty 918,04 zł wraz z odsetkami od kwoty 641,29 od dnia 8 marca 2014 roku do dnia zapłaty i od kwoty 276,75 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazano, że powód sprzedał pozwanemu m.in. łącznik krzyżowy, blachowkręty profile. Podał, że wystawił pozwanemu 2 faktury VAT na łączną kwotę 641,29 zł, zaś pozwany nie uregulował zobowiązania. Dodał, że domaga się kwot 276,75 zł tytułem rekompensaty za koszty odzyskiwania należności na podstawie art. 10 ust. 1 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych.

Pozwany nie wniósł odpowiedzi na pozew ani nie stawił się na wyznaczony termin rozprawy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód sprzedał pozwanemu łączniki krzyżowe, blachowkręty, kołki wieszaki płyty (...), siatkę oraz profile za łączną kwotę 641,29 zł.

Niesporne.

W dniu 28 lutego 2014 r. powód wystawił pozwanemu faktury VAT na kwoty 391,77 zł i 249,52 zł z terminem płatności do dnia 7 marca 2014 r.

Niesporne.

W dniu 17 grudnia 2015 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością we W. wystawiła powodowi fakturę na kwotę 276,75 zł brutto, obejmującą wynagrodzenie z tytułu umowy na usługę prawną zgodnie z umową współpracy za kwotę 180 zł netto oraz opłaty pocztowe zgodnie z umową współpracy na kwotę 45 zł netto.

Niesporne.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się uzasadnione w całości w zakresie żądania zapłaty za sprzedane materiały budowlane, a niezasadnie w zakresie żądania zapłaty zryczałtowanej rekompensaty kosztów odzyskiwania należności.

Sąd zakwalifikował roszczenie jako wynikające z umowy sprzedaży. Zgodnie z art. 535 § 1 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę.

Stan faktyczny sprawy był niesporny.

Zgodnie z art. 339 § 1 i 2 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

W niniejszej sprawie zachodziły przesłanki wydania wyroku zaocznego. Sąd nie uznał, że przytoczone twierdzenia budzą wątpliwości ani też nie znalazł podstaw do przyjęcia, że twierdzenia te zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Jednocześnie, niezależnie od ustalenia podstawy faktycznej sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy żądanie pozwu jest zasadne w świetle norm prawa materialnego. Negatywny wynik takiej analizy powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo (por. m.in. wyrok SN z dnia 7 czerwca 1972 r., III CRN 30/72, LEX nr 7094).

Sąd ustalił zatem, że między stronami doszło do zawarcia umowy, którą powód wykonał i obciążył pozwanego kwotą 641,29 zł, zaś pozwany nie uregulował zobowiązania.

Konkludując Sąd zasądził całą należność z faktur z odsetkami od dnia następnego po dniu w którym upływał termin płatności wymieniony na fakturze. Sama wysokość odsetek wynika do dnia 31 grudnia 2015 roku z art. 481 k.c., a od 1 stycznia 2016 r. z art. 8 ust. 1 w zw. z art. 4a ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych. Zgodnie z art. 481 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia. Z kolei od 1 stycznia 2016 roku odsetkami ustawowymi w związku z transakcją handlową między przedsiębiorcami (a taką jest umowa sprzedaży) są te określone w art. 8 ust. 1 w zw. z art. 4a ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych – jest to przepis bezwzględnie obowiązujący. Powódka żądała zasądzenia odsetek ustawowych, a w kodeksie cywilnym (i innych obowiązujących aktach prawnych) brak jest definicji „odsetek ustawowych”. Oznacza to zatem żądanie zasądzenia odsetek, których wysokość wynika z bezwzględnie obowiązujących przepisów prawa.

Ta sama ustawa o terminach zapłaty w transakcjach handlowych wprowadza instytucję ryczałtowej rekompensaty z odzyskiwanie należności. Zgodnie z art. 10 ust. 1 wierzycielowi, od dnia nabycia uprawnienia do odsetek, o których mowa w art. 7 ust. 1 lub art. 8 ust. 1, przysługuje od dłużnika, bez wezwania, równowartość kwoty 40 euro przeliczonej na złote według średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne, stanowiącej rekompensatę za koszty odzyskiwania należności. Jednakże zgodnie z art. 10 ust. 2 Oprócz kwoty, o której mowa w ust. 1, wierzycielowi przysługuje również zwrot, w uzasadnionej wysokości, poniesionych kosztów odzyskiwania należności przewyższających tę kwotę. Powód dochodząc zapłaty poniósł koszty procesu o których Sąd orzekł w punkcie III

wyroku i koszty te są wyższe niż ryczałt z art. 10 ust. 1 ustawy, co oznacza że koszty procesu zasądzone w niniejszej sprawie niejako konsumują ryczałt o którym wyżej mowa. Pozew toczy się w postępowaniu uproszczonym, gdzie zgodnie z art. 505⁴ § 1 zd. 1 k.p.c. zmiana powództwa jest niedopuszczalna. Zakaz przedmiotowej zmiany powództwa jest zakazem bezwzględny, co oznacza, że dotyczy zarówno zmiany żądania, jak i zmiany podstawy faktycznej żądania zgłoszonego w pozwie. Zgodnie z treścią pozwu dochodzona kwota dochodzona jest jako koszt odzyskiwania należności w oparciu o art. 10 ust. 2 ww. ustawy. Klasycznym kosztem odzyskiwania należności są koszty procesu – które przyznane zostały wg stawek co prawda minimalnych, ale te są podstawa orzekania (§ 15 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z dnia 5 listopada 2015 r.)). W istocie więc żądanie stanowi próbę obejścia bezwzględnie obowiązujących przepisów o kosztach procesu. Także z uzasadnienia uchwały Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 2015 r. w sprawie III CZP 94/15 wynika, że art. 10 ust. 2 u.t.z. przewiduje się, że jeżeli wierzyciel poniesie wyższe koszty odzyskiwania należności, przysługuje mu w uzasadnionej wysokości, zwrot tej nadwyżki. Chociaż ustawa tego wprost nie przesądza, to przez uzasadnioną wysokość należy rozumieć różnicę pomiędzy całkowitym kosztem jaki wierzyciel poniósł w związku z odzyskiwaniem należności, a kwotą stanowiącą równowartość 40 euro.

Z tych względów powództwo w zakresie kwoty 276,75 zł zostało oddalone.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., który stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Nadto zgodnie z art. 100 k.p.c. w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczącej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu.

O kosztach procesu orzeczono w myśl art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz art. 99 k.p.c.. strona powodowa wygrała proces w 70%, natomiast pozwana w 30%. Strona powodowa poniosła następujące koszty: opłatę sądową od pozwu w kwocie 30 złotych oraz koszty zastępstwa procesowego ustalone na kwotę 360 złotych, których wysokość ustalono w oparciu o § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z dnia 5 listopada 2015 r.), a także koszt opłaty od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł (łącznie 407 zł). Pozwany tymczasem nie poniósł żadnych kosztów. Pozwany powinien więc zwrócić stronie powodowej kwotę 284,90 tytułem zwrotu kosztów procesu (407 * 70%), o czym orzeczono w pkt. III sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

SSR Jakub Idziorek